

represented the category of flats owned by "other" - (14 %).

The research also ensured sufficient data sample for subsequent analysis of the market prices and rents of flats. Extensive sample of data allowed subsequent analysis of prices on several levels - by category of apartment, by ownership type and by location. In addition, ensuring of the monitoring of time series of ads, respectively their updates, allowed the analyzes of the marketability of apartments, the frequency of updates, price changes, respectively price change from the first administration of the ad to its latest update.

НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ПОЛІТИКИ ЕНЕРГОЗБЕРЕЖЕННЯ В ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНОМУ ГОСПОДАРСТВІ УКРАЇНИ

Л. Г. МЕЛЬНИК, д-р екон. наук, проф.

І. М. СОТНИК, д-р екон. наук, проф.

Ю.Я. ГАВРИЛО, студент

Сумський державний університет

40007 Україна, м. Суми, вул. Римського-Корсакова, 2

melnyksmy@gmail.com

Житлово-комунальне господарство (ЖКГ) споживає близько 45% природного газу, який щорічно витрачається в українській економіці. При цьому, за оцінками експертів, потенціал зростання енергоефективності (ЕЕ) у даному секторі за рахунок, насамперед, термомодернізації будівель, складає біля 64%, тобто у разі його реалізації витрати на газоспоживання можна буде знизити у 2,77 рази. Проте отримання такого ефекту потребує надзвичайно великих інвестицій – 700 млрд грн, яких наразі у держави немає [1].

Незважаючи на відсутність достатніх фінансових ресурсів для масштабної енергомодернізації ЖКГ, в Україні з 2010 року діє Державна цільова економічна програма енергоефективності [2], що передбачає щорічне виділення коштів з бюджету на часткову державну підтримку ЕЕ заходів, які запроваджуються фізичними особами, об'єднаннями співвласників багатоквартирних будинків (ОСББ) та житлово-будівельними кооперативами (ЖБК). Завдяки дії даної Програми у 2014-2016 рр., що ознаменувалися багаторазовим зростанням тарифів на енергоносії для населення і підвищенням його попиту на державну підтримку ЕЕ заходів, в економіку країни було залучено 2,8 млрд грн інвестицій, які були витрачені громадянами на придбання ЕЕ товарів. При цьому витрати держави у вигляді компенсацій за Програмою склали 1 млрд грн і були інвестовані в ЕЕ проекти ЖКГ [1].

Наведені цифри свідчать про високу ефективність застосування механізмів фінансової підтримки при реалізації державної політики енергозбереження. Проте, для підвищення темпів впровадження ЕЕ заходів в ЖКГ та більш активного залучення на ці цілі вільних коштів фізичних і юридичних осіб, доцільно вдосконалити державну політику енергозбереження у таких напрямках:

- реформувати систему субсидій на оплату комунальних послуг населенню України шляхом монетизації субсидій та щорічного планового скорочення норм споживання комунальних послуг з наданням можливості проведення ЕЕ заходів населенням частково за рахунок зекономлених на субсидіях коштів для пристосування до нових норм споживання;
- розширити перелік ЕЕ товарів, що підпадають під дію Програми, та включити до нього професійні послуги з енергосервісу, стимулюючи їх споживання населенням;
- поширити дію регіональних та місцевих програм з кредитування ЕЕ заходів на фізичних осіб для збільшення кола учасників ЕЕ процесів;
- стимулювати створення ОСББ в населених пунктах України для подальшого залучення їх до Програми;
- сприяти розвитку енергосервісних компаній на державному та місцевому рівнях і залученню банків до схем перформанс-контрактинг, які реалізуються енергосервісними компаніями, в рамках дії Програми й ін.

На нашу думку, запропоновані заходи дозволять залучити до процесів ЕЕ ширше коло фізичних осіб, ОСББ та ЖБК, тим самим сприяючи більш активній реалізації наявного потенціалу енергозбереження в ЖКГ.

Список використаних джерел:

1. Державна підтримка енергозбереження [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://saee.gov.ua/uk/consumers/derzh-pidtrymka-energoza-bespechenya>.
2. Про затвердження Державної цільової економічної програми енергоефективності і розвитку сфери виробництва енергоносіїв з відновлюваних джерел енергії та альтернативних видів палива на 2010-2017 роки: Постанова Кабінету Міністрів України від 01.03.2010 року № 243 (в ост. ред. від 16.02.2017 р.) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/243-2010-п>.

МІЖНАРОДНЕ ОЦІНЮВАННЯ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

Н. М. ТЮРІНА, канд. екон. наук, проф.

Н. С. КАРВАЦКА, канд. екон. наук, доц.

Т. В. НАЗАРЧУК, канд. екон. наук, доц.

Хмельницький національний університет

29000 Україна, м. Хмельницький, вул. Інститутська 11

У 1990 році українська економіка мала другий за величиною і найкращий за рівнем технологій промисловий потенціал в СРСР та займала 60-те місце у світі. За даними Світового банку у 1990 році Україна була регіональним лідером. Тобто, стартовою основою незалежності України був достатньо високий економічний потенціал. Однак топ-менеджмент країни не скористався наявними у той період перевагами. В Україні була реалізована пасивно-реактивна модель економіки, що передбачала розвиток, реагуючи на внутрішні і зовнішні виклики, постійно «приміряючи» на себе моделі інших країн та